

Ansigt. Men dettes Udtryk bestyrkede hende egentlig ikke i hendes Formodning om det skæbnesvangre Brevs Indhold. Emanuel var nok meget bleg og øjensynlig dybt bevæget; men han syntes hende mere højtidelig betaget end egentlig nedbøjet.

Med et Glimt af Haab tænkte hun paa, om hun alligevel skulde have taget fejl.

„Du var nok tidligt oppe imorges, Emanuel. Pigen fortalte, at du gik ud allerede ved Solopgang. — Har du ikke sovet godt inat?“

Emanuel nikkede mekanisk uden at have hørt, hvad hun sagde. Han sad foroverbøjet, med den ene Haand under Kinden, den anden støttet til Haandtaget af sin Stok.

„Sig mig, Betty,“ sagde han tilsidst i en Tone, som talte han lige saameget til sig selv som til Søsteren: „Sig mig — kan du huske Mørkningstimerne derhjemme, da vi var Børn?“

„Mørkningstimerne?“

„Ja. Kan du huske . . . Moder sad i Lænestolen i den grønne Stue, hvor Lyset fra Gadelygten faldt ind, . . . og vi sad omkring hende paa Skamler eller oppe paa hendes Skød. Hun fortalte os Eventyr om Kæmper og Kongesønner, der drog ud i Verden for at plante Kristi Banner mellem Hedningefolket.“

„Jeg var jo saa lille dengang, Emanuel. Jeg husker kun lidt fra den Tid, da Moder var helt rask.“

„Aa ja, det er sandt. Jeg var jo nogle Aar ældre. Jeg husker, at jeg selv var begyndt at læse i Sagnhistorien og i Krønikebøgerne dengang. Jeg vilde være Soldat og Kriger og forstod sletikke, hvorfor Moder bestandig sagde, at jeg skulde være Præst. Saa en Aften, da jeg spurgte hende derom, strøg hun mig over Haaret og sagde: „Fordi jeg troer, at det er Guds Bestemmelse med dig, min Dreng!“ Jeg husker endnu tydeligt det underlige Indtryk, de Ord gjorde paa mig. Den Aften læste jeg for første Gang af mig selv i Biblen.“